

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **České dráhy, a.s.**, se sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře**, se sídlem Myslíkova 171/31, Praha 1, **za účasti:** I) Správa železnic, státní organizace, se sídlem Dlážděná 1003/7, II) Středočeský kraj, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, III) Integrovaná doprava Středočeského kraje, příspěvková organizace, se sídlem Sokolovská 100/94, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 4. 2021, č. j. 8 A 54/2018 – 77, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 9. 2017, č. j. UPDI-1253/17-OPDI-SPR/MM, sp. zn. UPDI-OPD0030/17-8, Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře (žalovaný) zamítl žádost Správy železnic, státní organizace [osoba zúčastněná na řízení I)] ve věci návrhu změny plánu omezení provozování dráhy ve smyslu § 23b a § 23c zákona č. 266/1994 Sb., o drahách, v relevantním znění, v úseku Kácov – Zruč nad Sázavou, a to po dobu 273 dní nepřetržitě od 8:00 hod. dne 1. 10. 2017 do 18:00 hod. dne 30. 6. 2018. Rozhodnutím předsedy Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře ze dne 31. 1. 2018, č. j. UPDI-264/18-OPEP-SPR/VE, sp. zn. UPDI-OPD0030/17, byl zamítnut rozklad společnosti České dráhy, a. s. (žalobce) a rozkladem napadené rozhodnutí žalovaného bylo potvrzeno.

[2] Žalobce (stěžovatel) následně podal žalobu proti rozhodnutí předsedy žalovaného u Městského soudu v Praze, který ji usnesením ze dne 13. 4. 2021, č. j. 8 A 54/2018 – 77, odmítl. Dle městského soudu nebyl stěžovatel jako dopravce, který jako jediný v předmětném úseku dráhy provozoval osobní přepravu, oprávněn podat proti napadenému rozhodnutí žalobu, neboť se rozhodnutí žalovaného nijak nedotýká jeho veřejných subjektivních práv a povinností.

[3] Stěžovatel poté podal proti usnesení městského soudu kasační stížnost spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s.

[4] Odkladný účinek kasační stížnosti měl být dle stěžovatele přiznán „do právní moci rozhodnutí ve věci samé, jimž bude ukončeno řízení před Městským soudem v Praze“ po zrušení napadeného usnesení a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel svůj návrh odůvodňoval pouze tím,

že v daném případě se napadené usnesení týká značného množství dopravců, aniž by svůj návrh dále specifikoval.

[5] Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil, vzhledem k nedostatku odůvodnění návrhu, který dle Nejvyššího správního soudu navíc postrádá smysl (viz dále), a k tomu, že se stěžovatel nedomáhal přiznání odkladného účinku vůči samotnému žalobou napadenému rozhodnutí, nepovažoval Nejvyšší správní soud za nutné vyzývat osoby zúčastněné na řízení k vyjádření k tomuto návrhu.

[6] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze žalobě přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení návrhu a po zvážení důvodu předneseného stěžovatelem dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. nejsou naplněny.

[8] Správní soudnictví obecně slouží zejména k ochraně veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.). Podle § 73 odst. 1 s. ř. s. nemá podání žaloby odkladný účinek, pokud zákon nestanoví jinak. Kasační stížnost, jako mimořádný opravný prostředek, směřuje proti již pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu a do doby rozhodnutí o kasační stížnosti je rozhodnutí krajského (městského) soudu závazné a nezměnitelné. Přiznání odkladného účinku je institutem výjimečným, jehož účelem je ochránit adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 2 As 132/2011 – 115).

[9] Institutem odkladného účinku má být docíleno, aby ve správním soudnictví v řízeních o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů či v řízeních o kasačních stížnostech proti rozhodnutím krajských soudů či soudu městského, v nichž se přezkoumávají pravomocná (a tedy zásadně vykonatelná) rozhodnutí, bylo možno výjimečně docílit, aby po dobu soudního přezkumu napadené rozhodnutí nebylo vykonatelné, resp. nezakládalo jiné právní následky.

[10] Při použití § 73 s. ř. s. na podmínky, za kterých lze přiznat kasační stížnosti odkladný účinek, je třeba vycházet z toho, že vedle formální podmínky, kterou je existence návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, musí být splněny další tři materiální předpoklady: i) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, ii) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, iii) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[11] Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní; je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). Stěžovatel zejména musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností ji vyvozuje. Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická či bagatelní. Stěžovatel musí hrozbu nepoměrně větší újmy jednak dostatečně konkrétně tvrdit, ale především náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání

pokračování

odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaný a doložený konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 74).

[12] Stěžovatel jakožto důvod pro přiznání odkladného účinku uvádí pouze skutečnost, že právní názor městského soudu se dotýká značného množství dopravců. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že otázka správnosti právního názoru městského soudu vyjádřeného v daném usnesení není kritériem pro přiznání odkladného účinku. Zároveň stěžovatel nenamítá, že by následky usnesení městského soudu měly nějakým způsobem způsobovat újmu jemu samotnému, ale mají údajně vliv na další dopravce. S ohledem na nedostatečné odůvodnění návrhu stěžovatele není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, jaké újmě stěžovatele by mělo přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti zabránit, jestliže se v návrhu nedomáhal přiznání odkladného účinku i vůči žalobou napadenému rozhodnutí a v řízení před městským soudem přitom nebylo o odkladném účinku žaloby vůbec rozhodováno, natož aby jí byl přiznán odkladný účinek. Jediným následkem přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by tak byl odklad vykonatelnosti, resp. jiných právních účinků usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby, čímž ovšem samozřejmě nelze žádným způsobem „odložit“ právní názor městského soudu v tomto usnesení vyjádřený (k jehož správnosti se navíc nyní Nejvyšší nesprávní soud nemůže nijak vyslovit, neboť bude předmětem jeho rozhodování o samotné kasační stížnosti). Na účincích žalobou napadeného správního rozhodnutí či na postavení stěžovatele by se tedy ani přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti v této věci nic nezměnilo.

[13] Vzhledem k uvedenému nelze než uzavřít, že stěžovatel neunesl břemeno tvrzení ani břemeno důkazní spojené s podáním návrhu na přiznání odkladného účinku. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nedoložil splnění první podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti spočívající v hrozbě nepoměrně větší újmy stěžovateli, než jaká by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout jiným osobám, nevěnoval se již soud posouzení splnění podmínky druhé, podle níž by přiznání odkladného účinku nesmělo být ani v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Pro přiznání odkladného účinku by totiž obě podmínky musely být splněny kumulativně.

[14] Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 27. května 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu